

Explorius

Wesley Janse

De Pentagon serie

Thriller

“De stem van het verstand is zwak, maar zij rust niet voordat zij gehoor verwerft. Ten slotte, na eindeloze tegenslagen, heeft zij succes. Dit is een van de weinige aanleidingen om optimistisch te zijn over de toekomst van de mensheid.”

Sigmund Freud

Oostenrijks psychiater (1856-1936)

proloog

De planeet aarde, de blauwe bol. Nooit eerder hadden we hem zo sterk uitgeput als vandaag. Sinds de opkomst van de Afrikaanse landen en hun stijgende energieconsumptie en de vraatzucht van de Amerikanen en Chinezen – maar ook de Europeanen konden er wat van – werd er gevochten voor elk korreltje steenkool, uranium, aardolie of welke bron van energie ook. Niemand zou het nog lang volhouden als we aan het tempo waaraan we nu op de ijsberg afvoeren zouden blijven doorgaan. Het einde was nu echt in zicht.

Regeringsleiders sliepen er niet meer door en de politieke impasse die in half de wereld heerste zou enkel beëindigd kunnen worden door een mirakel. Maar na de verschijning van Moeder Maria op Lesbos, een paar jaar geleden, had er zich geen mirakel meer voorgedaan. Zou ons geloof ons in de steek laten? Had God dit niet kunnen voorzien toen Hij de aarde schiep?

Als Hij al bestond waarschijnlijk niet, in het andere geval was het een grote egoïst. Misschien hadden we Hem Alexander moeten noemen? Of misschien had God de aarde wel helemaal niet geschapen en had Stephen Hawking het wel bij het rechte eind toen hij het ontstaan van de aarde beschreef als een plotse gebeurtenis. Eigenlijk was het geen antwoord op de eeuwenoude vraag, maar de meeste mensen slikten het als een kind dat haverhout kreeg toegediend via een papepel.

Maar de chaos en verschillende geruchten die door de lucht bewogen boden tevens een overvloedig aantal opportuniteiten, waar regeringsleiders massaal gebruik van maakten. ‘Misschien ontdekken we plots een nieuwe vorm van energie waar we de afgelopen eeuwen steeds over hebben gekeken? Misschien bestaat er wel iets als plasma-energie die ons eeuwen lang kan voorzien van een welvarend bestaan?’ had de president van Amerika gezegd. Hij leek een toffe kerel te zijn, maar zijn kennis van de wetenschap rijkte niet verder dan zijn schoenen en dan had hij nog maat vijfenveertig.

Ook in Europa ging het er niet al te best aan toe. Sommigen beweerden zelfs dat de Europese president beter in het gesticht gestopt kon worden, want zijn eigentijdse visie sloeg op niet veel.

‘Misschien moeten we onze ogen openen voor nieuwe werelden, misschien moeten we er over nadenken om onze ogen te richten op een nieuw thuis, een thuis waar er geen onderscheid meer wordt gemaakt tussen staten, landen, continenten ... Een nieuw thuis, op Mars.’

Misschien was het zo gek nog niet om naar Mars te verhuizen, maar momenteel was het gewoon niet mogelijk. Zeker niet met die Russische buisraketten waar je amper een kleine bus in kwijt kon.

De Chinezen konden misschien een oplossing bieden voor het probleem, al was hun idee om een gat tot in de kern van de aarde te boren al gauw in zijn eigen put verzonken. Niemand kon voorzien dat het gesteente een ongeziene dichtheid zou kennen waardoor er een ongeziene kracht voor nodig was om er doorheen te boren. En alsof dat nog niet genoeg was, konden de gewone burgers er niet om lachen dat ze overdag zonder stroom werden gezet. De geweldige plannen van de overheid slokten namelijk bijna de hele productiecapaciteit van de lokale kerncentrales op.

‘Energie verspillen om nieuwe onbestaande te vinden!’ had een Chinese burger geroepen die daarna spoorloos verdwenen was. Misschien hadden de ruimtewezens hem wel komen ophalen?

hoofdstuk 1

Ergens in de Franse Alpen – 8:27

De Franse Alpen, wat konden ze toch mooi zijn in de ochtend, ook al voelden die bar koud aan en zouden je tenen bevriezen als je niet de door oma gebreide sokken aan had. Maar het was het waard. Ontwaken in een puur stukje natuur kon een mens deugd doen.

De enorme, steile kliffen die rond de grote, door de natuur gevormde, krater stonden, gaven de wetenschappers die er overnachtten soms een beangstigend gevoel. Maar telkens wanneer ze er naar keken dachten ze aan de mogelijke rijkdom die op hen te wachten lag.

De kliffen zagen er grijs uit, terwijl de sneeuw op de top van de hoogste berg oranje kleurde van de opkomende zon. Het leek een zomerse lentedag, maar in realiteit leek het meer op een kerstdorp ergens in een grote stad. Het kleine meer dat Bernard voor hem zag liggen met talrijke sparren eromheen, was aan de bovenzijde lichtjes bevroren, maar hij wist dat dat maar voor even zou zijn. Tegen de middag zou het schitteren onder een stralende lentezon en kon je de top van de grote bergen die rond het meer lagen op het helderblauwe water zien weerspiegelen. Het was een genot om er aan te denken. Bernard glimlachte terwijl hij van zijn warme koffie, die hij met klemmende handen vasthield, slurpte.

Bernard hoorde voetstappen van achter zich vandaan komen en draaide zich automatisch om. Hij zag Elise Dorset naar zich toe wandelen; gekleed in een dikke rode winterjas waarvan de kap met een dikke rand wol was voorzien, een door haar grootmoeder gebreide muts met pomponnetjes die haar er nog jonger uit lieten zien dan ze in realiteit was en een paar oorwarmers. De zwarte lederen laarzen die ze droeg, en eveneens van dik schapenwol waren voorzien, lieten de sneeuw onder haar voeten kraken. Naarmate ze dichterbij kwam, werd het geluid alleen maar erger. Bernard dacht onmiddellijk aan de beer die hij twee jaar geleden had gezien op een andere expeditie en die met een ware elegantie over de sneeuw dichterbij was geslopen zonder ook maar een vlokje sneeuw te doen kraken. Die elegantie had Elise duidelijk niet.

Toen Elise dichterbij kwam zag Bernard dat ze eenzelfde mok met warme koffie in haar handen droeg. Ze leek last te hebben van de kou, want zelfs met haar handschoenen en strak ingebonden hoofd, leek ze nog steeds te beven als een bever die een stukje hout in tweeën wou splijten.

‘Goedemorgen,’ zei Elise met bevende stem.

Bernard keek om en zag haar schattig appelvormige gezicht met stompe neus en helderblauwe ogen. Zijn dag leek al niet meer stuk te kunnen. Spijtig genoeg was hij getrouwd, had hij ergens op deze wereld drie kinderen rondlopen, en was hij dertig jaar ouder. Hij was er vierenvijftig, zij vierentwintig, en toch leek het alsof ze elkaar al jaren kenden.

‘Goedemorgen,’ antwoordde Bernard hartelijk en met een glimlach.

Elise had hem ondertussen bereikt en gaf hem een zachte stoot tegen zijn schouder. Daarna zei ze: ‘Het lijkt alsof de tijd achteruit gaat. Ik dacht dat het warmer werd naarmate we verder naar april toe gingen, maar het lijkt alsof we alweer op weg zijn naar de volgende winter.’

‘Je bevindt je in de Alpen meisje, daar is het nu eenmaal kouder dan op het strand in Saint-Tropez.’

‘Denk je?’ vroeg Elise glimlachend. Ze slurpte nog een keer van haar koffie, er op lettend dat haar wollen kledij niet met de zwarte vloeistof doordrenkt zou geraken. ‘Ik wist dat het hier koud zou zijn, maar zo koud!’ Ze klonk verwonderd. ‘Het meer is zelfs dichtgevroren, elke ochtend opnieuw.’

‘De kwaliteit van het water is er sterk op achteruit gegaan,’ grapte Bernard met knarsende stem. Hij dronk van zijn koffie waarna zijn stem terug helder klonk: ‘De volgende dagen zou de nachtvorst afnemen.’

‘Denk je?’

‘Ik ben er bijna zeker van.’ Bernard keek haar aan. ‘Je moet dringend wat meer vet gaan kweken. Je ziet eruit als iemand die een uur in dit koude meer hier heeft gezwommen en daarna nog een halfuurtje in de diepvries is gekropen.’

Elise lachte kort waarna ze antwoordde: ‘Ik ben altijd al overgevoelig geweest voor alles wat met kou te maken heeft. Mijn oren vriezen er bijna onmiddellijk af, al moet ik zeggen dat ze in de zomer nog sneller kunnen verbranden.’ Ze keek naar zijn handen en vroeg: ‘Is die koffie voldoende om je handen warm te houden?’

Bernard liet zijn ogen naar zijn rood wordende handen glijden en zei: 'Ik voel het niet eens. Als je een bent met de natuur, dan krijg je het vanzelf warm. De natuur zal je niet laten sterven als je hem lief hebt.'

'Zegt iemand die met een boor van een paar ton de rotswanden aan diggelen boort.'

'Ik heb een haatliefde verhouding met de natuur. Ik kan erg van ze houden, maar zoals ze ons nu behandelt, dat is schandelijk.'

'Heb je het nu over de oliereserves die er bijna niet meer zijn?' vroeg Elise.

Bernard knikte onmerkbaar en zei: 'Onder andere. Al denk ik dat we de schuld van de huidige situatie niet enkel en alleen in de schoenen van moeder moeten schuiven. De huidige aardbewoners zijn nu eenmaal vraatzuchtige wezens geworden.'

Elise schrok van zijn harde woorden. 'Vind je?'

'Je moet de echte wereld nog leren kennen, meisje. Je bent nog jong en beseft daardoor niet welke gevolgen jouw daden hebben voor de andere aardbewoners en de natuur. Al moet ik mezelf daarbij onmiddellijk corrigeren. De overgrote meerderheid van mijn generatie en de daaropvolgende hebben zich ook lange tijd blindgestaard op datgene wat we luxe noemen.'

'Onze eigen luxe heeft ons de das omgegaan.' Elises ogen begonnen te glinsteren terwijl ze nadacht over hoe gelukkig ze hier eigenlijk wel niet was zonder al die luxe. 'Eigenlijk kunnen we best zonder.'

'Een ochtend in de kou brengt je meer wijsheid bij dan al die handboeken die je op de universiteit krijgt.' Bernard keek om en zag dat de activiteit in hun wooncomplex begon toe te nemen. 'Laten we terug naar binnen gaan alvorens ik je met een vuurspuwer moet ontdoaien.'

Elise glimlachte en ging samen met Bernard naar het wooncomplex.

Het wooncomplex was eenvoudig maar bijzonder groot. In feite waren het een groot aantal containers die door een helikopter tot hier waren gebracht en vervolgens door een team handige Harry's tot één grote container waren omgetoverd. Het had de specialisten maar een dag gekost.

Bernard rook de geur van versgebakken croissants door de deuropening naar buiten komen. Hij snoof de geur op en vroeg zich af waarom de deur open stond. Elise ging hem voor en stampte het vuil van haar laarzen terwijl ze het trapje naar boven nam. Hij volgde haar voorbeeld en sloot de deur toen hij eenmaal binnen was.